

Náhody neexistují?

Eliška Kánská (čestné uznání ve II. kategorii)

Kráčela jsem ulicí, po které se valil proud lidí. Všichni někam spěchali. Já jsem klopila hlavu k zemi. Nebylo těžké v tomto anonymním davu skrýt své slzy. Cítila jsem se hrozně. Nikoho jsem nezajímala, nikdo se o mě nestaral. Nevěděla jsem, kam jdu, prostě jsem se nechala unášet davem. Bylo mi to jedno.

Stmívalo se a mně bylo jasné, že z mého volna už zbývá jen několik hodin. Nesnášela jsem svou práci! Nenáviděla jsem se za to. Každý večer se ze mě stával někdo jiný. Byla jsem pouze loutka v rukou kohosi. Neměla jsem absolutně žádná práva, prostě jsem dělala to, co se po mně chtělo.

Patřil mi skvělý byt, ale ten každý večer zel prázdnotou. Moje šatna doslova praskala ve švech, jenže jsem neměla nikoho, pro koho bych se chtěla krášlit. Mým luxusním autem jsem už víc jak půl roku nevyjela z garáže.

Nejvíce mě momentálně tížilo, že tu nebyl nikdo, kdo by mi vynadal. Žádný člověk na mě ani nezařval, že dělám něco špatně. Zůstala jsem úplně sama.

Zastavila jsem se a vzhlédla jsem. Stála jsem před vchodem do podzemí. To mi vyhovovalo, potřebovala jsem na metro. Musela jsem se dostat do svého bytu a připravit se na večer.

„Potěšte na Valentýna svou drahou polovičku kyticí,“ ozvalo se vedle mě. Nějaká starší paní tam prodávala květiny. Zastavila jsem se a pozorovala ji. Najednou se ve mně ozval jakýsi zvláštní pocit. Usilovně jsem si přála, aby tu byl někdo, kdo by mi je koupil. Potřásla jsem hlavou. Už dávno se ze mě vytratila jakákoliv naděje na změnu. Věděla jsem, že se to nestane. Znovu jsem sklopila pohled a vešla do podchodu.

Nastoupila jsem do poloprázdného metra ozdobeného grafity. Posadila jsem se na volné místo a sledovala reklamy, které tam někdo vylepil. Vedle mě se posadil mladík. Odsunula jsem se od něj. V rukou držel dvě kytičky od té ženy z venku. Prohlížela jsem si je. Ta, pro kterou je nese, musí být šťastná, pomyslela jsem si. Zpozorovala jsem, že mě pozoruje, proto jsem se rychle zadívala z okna do tmavého tunelu. Předstírala jsem, že ho nevidím.

„Krásného Valentýna, slečno,“ usmál se na mě a podal mi jednu z kyticí. Byla jsem překvapená. Najednou jsem nevěděla, co říct. Zírala jsem na něj. Zaskočil mě, nečekala jsem to. Vzala jsem svazeček fialek do ruky a přivoněla k nim.

„Ehm, děkuji. Tedy, omlouvám se, zaskočil jste mě,“ vykoktala jsem.

„Viděl jsem venku, jak se na ty květiny díváte, přišla jste mi smutná. Tak jsem si řekl, že vám udělám radost.“

„To je od vás opravdu hezké,“ usmála jsem se. Nedokázala jsem pochopit, že si někdo všiml, jak se cítím. Nešlo mi to do hlavy.

„Doufám, že jsem vás neurazil. Nejspíš na vás někde čeká někdo s obrovským pugetem růží. Na to bohužel peníze nemám,“ jeho slova zněla tak nějak smutně, přesto se stále usmíval.

„Nečeká,“ odpověděla jsem. Svou větou mě vrátil do reality. Došlo mi, že sedím v metru s nějakým cizím chlápkem, který mi dal kytku fialek a teď se mě začíná nenápadně vyptávat na mé soukromí. Navíc v ruce pořád ještě drží jedny fialky, to znamená, že je někomu nese. Já jsem tak naivní! A to jsem si myslela, že vůči lásce jsem už imunní. Ach jo. Přece se nezblázním do prvního maníka, co mi dá nějakou kytku.

Zvedla jsem se. Rozhodla jsem se vystoupit na dřívější stanici. Sice budu muset jít pár bloků pěšky, ale lepší než tu sedět vedle toho zvědavého kluka.

„Už vystupujete?“ zeptal se.

„Ano, bydlím tady,“ odpověděla jsem a snažila se o milý úsměv. Náhle to vypadlo, jako by se probral.

„Hezkého Valentýna,“ popřál mi ještě jednou a odvrátil hlavu.

„Děkuji, i vám. A pozdravujte ode mě tu dívku, pro kterou je druhá kytka.“

„Je pro moji maminku,“ odpověděl, aniž by se na mě díval. Metro zastavilo. Dveře se otevřely. Lidé se začali tlačit ven a netrpěliví cestující čekali, až budou moci nastoupit.

„Na shledanou,“ zašeptala jsem a vystoupila na posprejované nástupiště. Lidé přešlapující venku se nahrnuli dovnitř. Ozval se drnčivý zvuk. Dveře se zavřely. A já sledovala tmavé vlasy mladíka s fialkami. Najednou se otočil a díval se na mě. Metro se pomalu začalo rozjíždět. Usmál se a zamával mi. Gesto jsem mu oplatila a hleděla do jeho tmavých očí, než mi zmizel v tmavém tunelu.

Vycházela jsem ze stanice a v ruce nesla fialky. Po paměti jsem zamířila ke svému bytu.

Došla jsem domů, položila květiny na poličku a pohlédla na sebe do zrcadla. Hleděl na mě můj vlastní odraz. Za rámem byla zastrčená fotografie z poslední společné dovolené naší rodiny. Dívka na fotce se ani v nejmenším nepodobala obrazu, který na mě hleděl ze zrcadla. Znovu jsem pocítila tu obrovskou nechuť ke své práci. Přičila se mi! Bylo mi špatně ze sebe samé. Proč bych ji vlastně měla dělat dál? Vždyť peněz mám dost. Existuje vůbec nějaký

důvod, proč bych musela takto trávit každý večer? Hnusila jsem se sama sobě. Celé to místo mi bylo proti srsti.

V kapse mi začal zvonit mobil. Odtrhla jsem pohled od zrcadla a přijala hovor.

„Dnes večer s tebou počítám, Bety,“ ozvalo se. Byl to Luk. Zavřela jsem oči a zhluboka dýchala.

„Haló, si tam?“ Hleděla jsem na sebe do zrcadla a snažila se ovládnout svůj vztek. Pohled mi padl na fialkové kvítky. Už nějakou dobu byly bez vody, začaly trochu klopit hlavičky.

„Ano, jsem,“ opáčila jsem.

„Fajn. Takže s tebou počítám. Přijď v devět, však ty víš kam,“ jeho hlas zněl drsně. Choval se, jako bych mu patřila. Rukou jsem pohladila fialové okvětní lístky. To mi dodalo odvalu a já měla najednou jasno.

„Luku,“ křikla jsem do mobilu.

„Hm,“ odtušil.

„Musím s tebou mluvit!“

„Ok, tak přijď o pár minut dřív a pokecáme,“ zněl, jako by mu to bylo naprosto jedno.

„Už musím končit, Bety. Mám tu něco rozdělané. Takže večer,“ rozloučil se a vzápětí hovor ukončil.

Povzdechla jsem si. Vzala jsem květiny a dala je do skleničky s vodou. Objednala jsem si pizzu a šla se umýt. Po příchodu posílčka jsem se posilnila rychlou večeří. Snědla jsem sotva čtvrtku. Bylo mi špatně. To vlastně vždycky, když jsem měla večer práci. Celou dobu jsem si plánovala, co Lukovi řeknu. Bude strašně zuřit. To mi bylo jasné.

Oblékla jsem se a kostým vzala s sebou. Byla jsem nervózní víc než jindy.

„Ahoj, zlato, tak co se děje?“ přivítal mě Luk. Popravdě hnusil se mi on i celý jeho podnik. Ten chlap mi připomínal vypasený prase. Rozvaloval se v křesle. Na tlustých prstech měl prsteny, kolem krku jakýsi zlatý řetěz a myslel si, že je pánem světa. Nesnášela jsem ho. Proč jsem vlastně tenkrát kývla na jeho nabídku?

„Čau, Luku, víš, mám problém,“ už jsem mu to musela říct. Už tolikrát jsem chtěla, ale nikdy jsem nesebrala dost odvahy. Byla jsem děsně nervózní. Ruce se mi trochu třásly.

„Tahle práce už není nic pro mě,“ začala jsem.

„Tak počkej, co tím chceš jako říct?“ zeptal se a přimhouřil oči.

„No, už pro tebe nějaký ten pátek dělám a popravdě mám toho všeho právě dost,“ vyklopila jsem ze sebe. „Chtěla bych skončit.“

„Jo takhle, ono už to slečince není dost dobrý. Aha,“ zašeptal. Jeho hlas mě děsil. Vymrštil se z křesla a popadl mě za kabát.

„To už si vážně nepamatuješ, kdo tě z toho všeho vytáhl? Tenkrát si byla jenom nicka. Neměla si kde bydlet ani pořádně co do huby. K ničemu sem tě nenutil, šla si dobrovolně.“ Jeho stisk sílil. Začínala jsem se docela bát.

„Luku, ale já už to vážně nedávám. Nemůžu se na sebe ani podívat do zrcadla. Je mi ze sebe na blití. Nechci takhle dál žít!“ Snažila jsem se vysmeknout z jeho sevření.

„No to sou mi problémy,“ zasyčel. „Hele, tohle mi je totálně volný. Přestaň si vymýšlet, nebo bude hůř. Přece si vždycky chtěla bejt tanečnice, ne?“ Měl pravdu, chtěla. Když mi při autonehodě zemřeli rodiče, neměla jsem absolutně nikoho. Přátelé se na mě nikdy moc nelepili. Nevadilo mi to, zvykla jsem si. V době té tragédie jsem už byla dospělá, proto úřady naznaly, že se o sebe musím postarat sama. Tehdy mě, ani nevím jak, našel Luk a nabídl mi velice slušně placenou práci tanečnice.

„Já už to ale fakt dál dělat nebudu,“ prohlásila jsem tvrdě. „Po dnešní směně končím!“

Až teprve když jsem přišla večer na smluvené místo, došlo mi, že se jedná o strip bar. Nalil do mě pár panáků a ukecal mě. Netušila jsem, co mám dělat, abych vůbec přežila. Málem jsem začala fetovat. Nějakým zázrakem jsem do toho ale nespadla. První měsíce pro mě byly neskutečně těžký. Propadala jsem šíleným depresím. Pak jsem si nějak zvykla.

„Tak to teda ne!“ zařval Luk. Pustil mě a vrazil mi facku. Málem jsem upadla. Tvář mě neskutečně bolela. Kousla jsem se při tom do rtu. Z pusy mi valila krev. Chytla jsem se za tvář.

„Je ti to jasný?“ zeptal se a vyhrnul si rukávy. Měla jsem to předvídat. Jak to že mi to nedošlo? Vůbec to nebude lehký!

„Jenže já už fakt nemůžu!“ Nevím, čím to bylo, možná tou fackou, nebo toho už na mě bylo moc, ale do očí mi vhrkly slzy. Luk na nic nečekal a vrazil mi další facku. Upadla jsem na zem a ruku si narazila o stůl.

„Drž hubu!“ plivl na mě. Kopl do mě a hodil do sebe zbytek panáka. Sledoval mě. Bylo mi trapně, totálně mě ponižil. Chtěla jsem si zachovat aspoň ten zbytek hrdosti, kterou jsem měla. Vytáhla jsem se na nohy. Luk mě chytil za bradu. Musela jsem se mu dívat do očí. Byly taky hnědé, ale úplně jiné, než oči toho kluka z metra. Z Lukových očí byl cítit chlad a vztek. Vážně jsem se bála.

„Dneska večer prostě půjdeš k tyči jako vždycky. Nemáš vůbec na výběr. Si jen obyčejná coura, podle toho s tebou budu zacházet. A opovaž se zítra nepřijít!“ zařval a znova mě hodil na zem. Tentokrát jsem se bouchla do hlavy. Cítila jsem, jak mi začíná téct krev. Budu mít od ní úplně splepené vlasy.

„Víš, že když nepřijdeš, mám zjištěný, kde bydlíš,“ díval se mi do očí. „Nechám tě zmlátit!“ Bylo mi jasné, že mluví vážně. Měl kontakty na spoustu lidí. Ani jednomu z nich by nedělalo sebemenší problém to udělat. Neměla jsem na výběr. Byla jsem naprosto slabá. Nemohla jsem nic. Postavila jsem se, abych mu viděla do očí. Beze slov jsem přikývla.

„Tak se mi líbíš. Hodná holka!“ usmál se falešným úsměvem a svou tlustou prackou mě poplácal po tváři. Uhnula jsem. Jeho dotyk se mi přičil.

„Běž se trochu upravit. Za deset minut začínáš!“ křikl na mě a postrčil mě směrem dozadu. V očích mi stály slzy.

Naštěstí v zákulisí nikdo nebyl. Líčidly jsem zamaskovala začínající modřiny a vlasy stáhla do drdolu.

Nezvládla jsem to. Proč jen jsem si myslela, že to tentokrát bude jiný? Pokaždé je to stejný. Už tehdy po první noci mi bylo jasné, že se propadám do bahna. Jak bych se mohla očistit, vždyť kdo by mě chtěl? Jsem odpad, totální spodina. Luk má pravdu, nemám na výběr. Už nikdy nebudu čistá. Nikdo mě nikdy nepolituje. Možná tu budou další holky, co mi budou závidět nebo nějací slizouni, kteří mě budou chtít pro zábavu. Nikdy tu ale nebude nikdo, pro koho bych cokoliv znamenala, já samotná.

Zepředu se ozvala hudba. Nasoukala jsem se do těsných šatů a nasadila si černou škrabošku. Věděla jsem, co mám dělat. Byla jsem si jistá i poslepu. Začal další večer, kdy se moje sebeúcta snížila pod bod nula. Nikdy dřív bych netušila, že to lze. Až sem jsem cítila cigaretový kouř, který se mísil s pachy nejrůznějších voňavek a alkoholu.

Okolo půl páté jsem se vracela metrem domů. V těchto hodinách tu nebylo moc lidí. Vagón byl skoro prázdný až na pár opilců, nějakých feťáků a hrstky lidí, kteří jeli z práce nebo do ní. Bezděky jsem pátrala po mladíkovi s fialkami. Potřásla jsem hlavou. Jasně, že tu nebude, i kdyby byl, nemohla bych se mu podívat do očí.

Posadila jsem se na opuštěné sedadlo do zadní části vagónu. Chtěla jsem být sama. Zavřela jsem oči. Snažila jsem se vymazat z hlavy vzpomínky na dnešní noc. Hlavou mi blesklo, že bych se měla opít.

Proč tu jen není někdo, komu by na mně záleželo, kdo by mě objal? Ne za peníze, prostě jen tak! Cítila jsem, jak mě v očích pálí slzy. Zády jsem se opřela o studené okénko a přitáhla si kolena blíž k sobě. Hlas bez emocí ohlásil jméno další stanice. Rozhodla jsem se ho ignorovat. Chtěla jsem prostě jen sedět v metru. Nic víc! Přála jsem si přejet svou výstupní stanicí a už nikdy se tam nemuset vrátit ke svému dosavadnímu životu.

Byla jsem slabá a na dně. Nikdy jsem si nijak extra nestěžovala. Neměla jsem komu. A taky mě někdo kdysi dávno naučil si nestěžovat. Nevím, co mě tak rozhodilo, jestli to, že jsem nedokázala skončit, ani když jsem chtěla, nebo to, že už toho bylo prostě moc. Míra byla dovršena. Už nebylo místo na další slzy a zklamání. Něco se muselo změnit, cítila jsem to. Pokud se nic nezmění, už to dál nezvládnou.

Někdo mi položil ruku na temeno hlavy. Bylo mi absolutně jedno, jestli mě chce okrást, nebo mi ublížit.

„Netušil jsem, že dívka jako ty jezdí tak brzo ráno sama metrem,“ ozvalo se. Ten hlas mi byl povědomý. Vzhledla jsem a uviděla hnědookého mladíka. Prostě tu nade mnou stál.

„Možná bychom měli začít trochu jinak,“ usmál se. Úplně ignoroval mé opuchlé oči a rozmazanou řasenku.

„Já jsem Patrik,“ představil se a natáhl ke mně ruku. Byla to zvláštní situace. Seděla jsem schoulená na sedačce ve špinavém metru, měla jsem opuchlé oči a rozkouslý ret. Netuším, jak se přihodilo, že najednou stál on přede mnou.

„Elizabeth,“ zašeptala jsem a stiskla jeho ruku. Popotáhla jsem a rukávem si utřela mokré oči.

„Omlouvám se. Je toho na mě moc poslední dobou.“

„Nemáš se za co omlouvat. Ani v nejmenším bych si netipnul, že tě tu potkám v tuhle hodinu.“ Stále se usmíval. Přemýšlela jsem, co po mě vlastně chce.

„Můžu si přisednout?“ zeptal se a ukázal na volné místo vedle mě. Přikývla jsem. Mezi námi zavládlo ticho, které rušil pouze občasné skřípot metra.

„Je nějaký způsob, jakým bych ti mohl pomoci?“ zeptal se. Došlo mi, že musím znovu nasadit jednu ze svých masek a předstírat, že vše je v pořádku. Jak by mi on mohl pomoci? Mně nepomůže nikdo.

„Proč by si mi chtěl pomáhat?“

„Protože ve sto procentech případů, kdy jsem tě potkal, jsi byla smutná,“ odpověděl a díval se na mě. Odvrátila jsem hlavu.

„To není pravda. Jen jsem unavená,“ zalhala jsem.

„To vykládej někomu jinému,“ odbyl mě.

„Nepřipadá ti naše situace trochu zvláštní? Vidíš mě po druhé v životě a chtěl by si mi pomoci. To je sice hezký, ale nemožný,“ odsekla jsem.

„Vidím, že tě něco trápí, jen chci, aby ses usmála.“ Podívala jsem se na něj a přinutila své mimické svaly zformovat se do falešného úsměvu.

„Usmívám se, nevidíš?“ opáčila jsem ironicky.

„Tohle jsem nemyslel.“

„Vážně pomáháš každému smutnému člověku na ulici?“ začínala jsem mít trochu vztek. Pochopila jsem, že je nemožný, se z mé situace dostat.

„Tak to v tom případě neděláš nic jiného. Kolik ti za to platí?“ Velice dobře jsem si uvědomovala, jak jsem sarkastická. Bylo mi ho líto, byl mi sympatický a možná právě proto jsem si ho nechtěla připustit blíž. Bála jsem se, že pro mě začne něco znamenat.

„Dělám to zadarmo. Mám rád, když se lidé smějí.“ Nedal na sobě znát sebemenší rozhození.

„Ne každý má tak idylický život jako ty,“ sykla jsem.

„Co víš o mém životě?“ Zaskočil mě. Měl pravdu, neznala jsem ho. Svěsila jsem hlavu.

„Dovol mi ti pomoci,“ zašeptal a pohlídl mě po předloktí. Ucukla jsem. V krku jsem ucítila knedlík. Věděla jsem, že pokud nechci zatratit tvář, nesmím nic říct. Zlomil by se mi hlas. Na místo odpovědi jsem jen zavrtěla hlavou.

„Vážně mi nechceš říct, co tě trápí?“

„Vážně nechápeš, že tě vůbec neznám a nemám nejmenší chuť se svěřovat člověku, kterého vidím podruhé v životě?!“

„Chápu,“ usmál se. Předpokládala jsem, že odejde, ale zůstal sedět na místě. Jen se na mě díval. Nechápala jsem, o co mu šlo. Nadále jsme seděli vedle sebe, aniž by jeden z nás cokoliv řekl. Mlčky jsem vnímala jeho přítomnost. Nikdy bych to nevyslovila nahlas, ale byla jsem svým způsobem ráda, že tu sedí a nic neříká. Byla jsem mu neskutečně vděčná za jeho přítomnost. Poprvé po hrozně dlouhé době jsem se necítila sama. Byl to zvláštní pocit. Užívala jsem si to. Přála jsem si, abych tu takto mohla sedět navždy.

Z této podivné strnulosti mě vytrhl hlas, oznamující moji výstupní stanici. Zvedla jsem se a ohlédla se za Patrikem. Cítila jsem se opět sama. On zůstane v metru a já budu sama ve svém skvělém bytě. Připadalo mi, že bych měla něco říct.

„Děkuji,“ zašeptala jsem a otočila se ke dveřím.

„Není zač,“ odpověděl mi. V jeho hlase byla zvláštní radost a klid. Chtěla jsem se otočit a dojet s ním mlčky až na konečnou, ale před očima se mi objevil obraz nepřičetného Luka.

Zbaběle jsem svésila hlavu a vystoupila z metra. Otočila jsem se a znovu ho viděla odjíždět.

Díval se na mě a usmíval se. Vydala jsem se do svého bytu.

Zavřela jsem za sebou dveře a zamířila do koupelny. Nechala jsem horké kapky dopadat na své totálně unavené tělo. Chtěla jsem ze sebe smýt všechn ten hnus z celé noci. Byla jsem unavená. Toužila jsem po slastném stavu spánku, kdy netuším, kde nebo kdo jsem.

Můj denní režim byl převrácený naruby. Většinu dne jsem prospala. Tak nějak jsem si za ty tři roky už ale zvykla.

Situace se začala večer co večer opakovat. Pokaždé jsem se ponořila do všeho toho hnusu, cítila jsem se mizerně. Bylo to odporné. Nad ránem jsem cestovala metrem do svého bytu.

Dvě stanice po mně nastoupil Patrik. Následující půl hodinu jsme si povídali.

Po deseti dnech jsem se zbavila prvotního ostychu. Po dvou měsících jsme si povídali už skoro o všem. Stále jsem mu ale nebyla schopná říct, co jsem vlastně zač. Styděla jsem se za sebe. Připadala jsem si jako stvůra.

„Nemusíš mi to říkat,“ ujistil mě a pohládl po ruce. Už dávno jsem se přestala vyhýbat jeho snaze mě utiřit.

„Já vím.“ Připadalo mi to vůči němu nespravedlivé, ale nechtěla jsem v jeho očích klesnout. Najednou jsem měla znovu někoho, komu na mně záleželo, kdo na mě čekal. Cítila jsem, jak se mi slzy derou do očí. Objal mě.

Bylo to zvláštní, už jsem si nepřipadala tak slabá. Každý večer jsem brečela v jeho náruči, a přesto jsem se necítila jako troska. Právě tím, že jsem dokázala přiznat svou slabost před někým jiným, než jen před svým odrazem v zrcadle, se mi vracela jakási vnitřní síla.

„Ale nemusíš se za to stydět,“ šeptal mi do vlasů.

„Musím,“ přiznala jsem s bolestí.

„Já tě za to nesoudím.“ Polekala jsem se. V jeho hlase bylo tolik porozumění, že jsem náhle nevěděla, jestli náhodou netuší, kdo jsem doopravdy.

„Ty to víš?“ zeptala jsem se a odtáhla se od něj. Díval se mi do očí a pomalu přikývl.

„Jak ses to dozvěděl?“

„Spojil jsem si útržky informací, které jsi říkala. Každý večer něco. Už na začátku jsem obdivoval, jak dokážeš vidět krásu v obyčejných fialkách. Nepotřebovala jsi puget růží, abys byla šťastná, stačilo pár kvítků.“

„Kolik dní už to víš?“

„Nevím přesně, ale asi tak tři. Docházelo mi to postupně,“ vysvětloval. To, v co jsem během posledních dnů uvěřila, se najednou zbořilo jako domeček karet.

„O co ti vlastně jde?“ křikla jsem.

„Říkám ti to od začátku, chci, abys byla šťastná.“ Nevěděla jsem, co na to říct. Nechápala jsem to.

„Jak to že se ti nehnuším? Vždyť jsem totální odpad. Jsem naprosto špinavá od všeho toho hnusu, kterého jsem víceméně dobrovolně skoro denně součástí!“ Bála jsem se. Měla jsem strach, že ho ztratím.

„Nehnušíš.“ Pokrčil rameny a usmál se.

„Chci s tím skončit. Tak moc bych si to přála. Jenže... prostě ... nejde to,“ hlas se mi zlomil. Znovu se mi vrátily vzpomínky na můj neúspěšný pokus skončit s tím vším. Opět jsem se cítila bezmocná.

„Tak to utni.“

„Tobě se to lehce řekne,“ zasmála jsem se ironicky.

„V čem je problém?“

„Prostě to nejde jen tak přijít a říct Lukovi, že končím. Nemysli si, že jsem to nezkoušela. On by si mě našel a jeho návštěva by rozhodně neproběhla v můj prospěch.“

„Tak uteč,“ poradil mi.

„Hm a kam asi?“ připadalo mi to horší a horší. Znovu jsem si uvědomovala, že to nezvládnou.

„Jed' až na konečnou téhle linky. Přesedni na autobus číslo 42 a tam se nechej odvézt na poslední zastávku.“ Odněkud z vrchu se ozval název mé výstupní stanice.

„A co tam?“ zeptala jsem se.

„Jdi rovně a u domu s červenými grafity zaboč doleva. Pak vejdi do prvního jednopatrového domu, který uvidíš.“

„Pěkná pohádka, a co zde najdu?“

„To nezjistíš, dokud to nezkusíš,“ usmál se a mrkl na mě.

„Tady to tvoje tajnůstkaření nesnáším.“

„Měj se hezky,“ rozloučil se se mnou a postrčil mě směrem ke dveřím.

„Ty taky.“ Přestože jsme se nikdy nedomlouvali, jestli na mě bude další večer čekat, dnes jsem cítila jakousi pochybnost. Potřebovala jsem ujištění, že tu bude, že s ním můžu počítat.

Vystoupila jsem na nástupiště a ohlédla se za ním. Jako pokaždé tam seděl a sledoval mě svýma hnědýma očima.

„Budeš tu zítra?“ zakřičela jsem. Ale dveře začaly skřípat. Nerozuměl mi.

„Cože?“ Přiběhl ke dveřím. Vypadalo to, že vystoupí se mnou. Jenže dveře se zavřely. Metro se dalo do pohybu a já opět sledovala, jak mi ujíždí. Nevěděla jsem, co mám dělat. Rozběhla jsem se. Dýchl na okno a to se zmlžilo. Cosi tam napsal. Předek metra už mizel v tunelu. Souprava zrychlovala. Po okénku stékaly kapky a smývaly to, co napsal. Pokoušela jsem se přečíst, co mi chce sdělit. Těsně před vjezdem do tunelu se mi to podařilo.

„42,“ opakovala jsem si pro sebe. Pochopila jsem. Chtěl, abych jela tím autobusem!

Cestou domů jsem o jeho návrhu uvažovala čím dál tím víc. Představila jsem si, jak skvělé by bylo žít jinak. Tolik se to lišilo od mého dosavadního života.

Ležela jsem v posteli a nemohla jsem usnout. Stále jsem přemýšlela nad tím, že bych utekla. Mé racionální myšlení mě přesvědčovalo, že je to bláznovství. Jenže já tolik toužila po změně, tak moc jsem se chtěla vymanit ze všeho, co mě svazovalo. Potřebovala jsem spát! Jenže ani sedm hodin slastné nevědomosti na mém rozhodnutí nic nezměnilo. Někdo hluboko uvnitř jsem byla rozhodnutá to zkusit. Sbalila jsem si své nejnuttnější věci a klíče nechala pod rohožkou. Nepotřebovala jsem, aby kdokoliv věděl, že jsem pryč.

Přes všechny tyto přípravy jsem se vydala do zakouřeného baru. Jako každý večer. Nic, kromě mé mírně objemné tašky, nenasvědčovalo tomu, že by se mělo stát něco zvláštního. V celém baru nikdo kromě mě nevěděl, že je to dnes naposledy. Nic jsem na sobě nedala znát.

„Dneska ti to sedlo, Bety,“ loučil se se mnou okolo půl páté Luk.

„Díky,“ usmála jsem se. Kdyby věděl, že mě vidí naposledy, choval by se jinak.

„Už tě přešly ty kecy o odchodu? Sem rád, že jsi dostala rozum,“ zasmál se. Jeho smích se mi protivil. Dneska byl nějak výjimečně hovorný. Zrovna teď, když jsem spěchala.

„Hm,“ odtušila jsem. Potřebovala jsem, aby mi dal na další den volno.

„Mohla bych si zítra vzít volno?“ zeptala jsem se. Moc jsem doufala v kladnou odpověď. Na chvíli se zamyslel a sledoval mě. Típl další cigaretu do popelníku před sebou. Zřejmě uvažoval, jestli se mi dá věřit.

„Tak jo,“ připustil nakonec.

„Díky moc.“ Rozloučila jsem se dřív, než stihl cokoliv dodat. Utíkala jsem k odchodu.

Posadila jsem se do prázdné části metra a čekala jsem. Zdálo se mi, že se čas neskutečně vleče. Metro jelo hrozně pomalu. Tolik jsem se těšila, až uvidím Patrika. Představovala jsem si, jak na mě bude hrdý.

Konečně se ozval název stanice, kde vždycky nastupoval. Hleděla jsem skrze špinavé dveře na ještě špinavější nástupiště. Hledala jsem jeho tmavé vlasy. Zdálo se mi, že ho vidím. Byla jsem hrozně unavená a oči se mi mlžily. Nebyla jsem si stoprocentně jistá. Jedna postava se vydala mým směrem. Muž nastoupil, ale rozhodně to nebyl Patrik. S nadějí jsem se vpíjela očima do nástupiště. Stálo tam pár lidí, ale nikdo nejevil sebemenší známky zájmu. Ozval se známý drnčivý zvuk a dveře se zavřely. Metro se začalo rozjíždět. Patrik nikde nebyl. Doufala jsem, že ho aspoň uvidím, jak dobíhá na poslední chvíli na nástupiště. Ale ani to se nestalo. Souprava vjela do tmavého tunelu.

Zaplavila mě úzkost. Nevěděla jsem, co mám dělat. Proč nepřišel zrovna dnes? Právě teď jsem ho potřebovala mít u sebe. Chtěla jsem mu všechno říct. Jenže tu nebyl. Moje včerejší zlá předtucha se vyplnila. Poprvé za dva měsíce tu nebyl. Cítila jsem se zase slabá. Byla jsem na všechno sama.

Pokoušela jsem sama sebe utěšit, že na mě určitě čeká na nějaké jiné zastávce. Ale čím více jsme se přibližovali k mé výstupní stanici, tím menší jsem měla naději.

Neutrální hlas mi oznámil název stanice. Věděla jsem, že příští bude tou, ze které je to nejbližší k mému bytu.

Jistota, že bych měla změnit svůj život, byla pryč. Seděla jsem na ulepeném sedadle a přemýšlela. Tolikrát jsem toužila přejet svoji stanici a teď, když jsem to měla udělat, jsem si nebyla jistá, jestli to opravdu chci. Pevně jsem svírala svou tašku. Třásla jsem se. Byla jsem nervózní. Nevěděla jsem, co mám dělat. Kdyby tu byl Patrik, jela bych s ním. Ale byla jsem sama. Bylo to moje rozhodnutí.

Ozvalo se jméno mé stanice. Vstala jsem a přešla ke dveřím. Muž, který nastoupil na Patrikově zastávce, pouze znuděně vzhlédl od včerejších novin. Podívala jsem se na něj. Měl klobouk a očividně před chvílí vstával. Dveře se otevřely. Náhle jsem si všimla palcových titulků z denního tisku.

„Z hořícího domu se podařilo zachránit 42 lidí.“ Strnula jsem uprostřed pohybu. 42! Metrem se rozezněl varovný signál. Dveře se zavřely. Já stála dva kroky ode dveří. Jela jsem dál.

A tak tu stojím a hledím za roh posprejovaného domu. Silnice se mírně zvedá. Kráčím po ní vstříc novému začátku.

Neustále podvědomě hledám Patrika, ale nikde ho nevidím. Přicházím k jednopatrovému domku. V celé ulici jsem nikoho nepotkala. Je tu liduprázdno. Začínám být zase maličko nervózní.

Otevírám branku a přicházím ke vchodovým dveřím. Zvoním, ale nikdo mi neotevírá. Čekám, ale ani po opětovném zvonění se nic neděje. Rozhlížím se a nakonec беру za kliku. Je otevřeno. Vcházím dovnitř. Dům je očividně prázdný. Přemýšlím, jestli to všechno nebyl jen krásný shluk náhod. Mohla jsem se splést.

Otáčím se ke dveřím a pohled mi klouže po zrcadlu. Odráží obraz prostorné kuchyně. Zarážím se. Jsem rozhodnutá zůstat.

Sundávám si kabát a přecházím do kuchyně. Na stole leží vzkaz a kytička... fialek.